

အလေးစွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

သင်ပြသောအခါ

Art work of Finger Tip Art Group

“နံ့သာသွေး”

ဦးထက်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူသန့်စင်တို့ ၏ သမီးကြီး။ သမီးထက်။

လိမ္မာသည် ။ စာတော်သည် ။ မိဘကိုရိုသေသည် ။ မိသားစုကိုချစ်သည် ။ ထက်ထက်မြက်မြက်နှင့် သမီးကြီးပီပီ ဘာမဆိုရှေ့က ဦးဆောင်တတ်သည် ။

သို့သော် အကြီးပီပီ အကြီးဗီဇရှိသည် ။ အငယ်နှစ်ယောက်ထက် အမြဲသာအောင် ကြိုးစားသည် ။ ဆရာလုပ်ချင်သည် ။ ဦးစားပေးမှ ကြိုက်တတ်သည် ။ အိမ်မှာ ဩဇာရှိသည် ။ နေရာရှိသည် ။

တစ်ခုခုဆို မိဘတွေက နံ့သာအကြံဉာဏ်၊ နံ့သာစိတ်ကူးကို မေးမြန်းဆုံးဖြတ်ကြသည် ။

စာဖတ်ဝါသနာပါသည် ။ အိမ်အလှပြင်တာဝါသနာပါသည် ။ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သည် ။

အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ အသားက မဖြူမညို၊ ကိုယ်လုံးလေးက ငါးရုံလို ရှည်သွယ်ပျော့ပျောင်းသည် ။ မွေးညင်းစိမ်းလေးများ နှင့် ဆွဲဆောင်မှုရှိသည် ။ လက်ဖျံလေးတွေမှာ လက်ဖမိုးပေါ်မှ ကုပ်သားဝင်းဝင်းလေးပေါ်မှ ပါးနှင့်နားရွက်ထိစပ်ရာထောင့်မှာ မွေးညင်းနုလေးတွေ စိုပြည်ရှင်သန်လွန်းသည် ။

ထူးခြားတာက ဆံပင်။

ဆံပင်အရှည်ကြီးက ခူးဆစ်ထိအောင်ရောက်သည် ။

စိန်ကတ္တီပါခြုံထည်ကြီး လွမ်းထားသလို နက်မှောင်ပြောင်လက်ကာ ကျောပေါ်မှာ ဝဲအိကျနေသည် ။

ထိုဆံပင်တွေကြောင့် မြင်သူတိုင်း သတိထားမိသည် ။ ဖြန့်ပဲထား ထား... ကျစ်ပဲထားထား... ထုံးပဲထားထား...ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်းနှင့် ပြည့်စုံသူမို့ ဆံပင်အလှက ပေါ်လွင်လို့ နေပါသည် ။

ဆံပင်ကြီးရှည်သလို စိတ်လည်း ရှည်သည် ။ ဇွဲလည်း ကြီးသည် ။ ဘာမဆိုဖြစ်အောင် လုပ်တတ်သည် ။

လွယ်လွယ်နှင့် အလျော့မပေးသော စိတ်ဓာတ်မျိုးပိုင်ဆိုင်သည် ။

မျက်နှာလေးကဝိုင်းဝိုင်း။ အသားဝင်းဝင်းလေးမှာ နှာတံလေးက စင်းနေသည် ။ မျက်ခုံးလေးက မဲနက်ပြီးတန်းနေသည် ။

ဘယ်လိုကြည့်ကြည့် ရုပ်မဆိုးပါ။

ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ထူးခြားသောပေါ်လွင်မှုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။

လက်ချောင်းခြေချောင်းလေးတွေ ရှည်သွယ်လှပသည် ။

လက်သည်းနီကို အနီရောင်တစ်မျိုးတည်းအမြဲသုံးတတ်သည် ။မျက်နှာပေါ်မှာ အမြဲလိုလို သနပ်ခါးလေးဖုန်နေအောင် လူးထားတတ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းနီကို အရောင်ဖျော့လေးမှ ။

မြန်မာဆန်သော အဝတ်အစားကို ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဝတ်ဆင်တတ်ပေမယ့် ခေတ်တုံးပုံတုံးကြီး မဟုတ်ပါ။

ထဘီကို စကဒ်ထဘီလေးချုပ်ကာ ခါးဘေးမှာ ကြိုးနှစ်ချောင်းချည်

ထားသော ပုံစံလေးနှင့် အင်္ကျီကို ယဉ်ယဉ်ဆန်းဆန်းကလေး အမြဲဝတ်
သည် ။ တီရှပ်တို့ ရှပ်အင်္ကျီတို့ ဝတ်လေ့မရှိဘဲ စတိုင်လေးက ကန့်သတ်
ဘောင်တစ်ခုတည်းမှာ ရှိနေသည် ။

နံ့သာသွေးဆိုတာနှင့် သူမပုံစံလေးကို ပြေးမြင်ကြည့်လို့ ရပါသည် ။

ပါတိတ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားပျော့ပျော့အိအိ အစလေးတွေပဲဖြစ်ဖြစ် အ
ထက်အောက် ဆင်တူဝတ်ကာ ခါးမှာ ကြိုးလေးချည်ထားတာမို့ ခေတ်
ကိုမီသော စတိုင်ပါ။

ဝတ်စားပုံလေးက မိန်းမပီသသည် ။ ကဗျာဆန်သည် ။ ချစ်စရာ
ကောင်းသည် ။ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့်ရှိရင်းစွဲအလှကို အစွမ်းကုန်ပေါ်လွင်
စေသည် ။

အနီရဲ့ရဲကလေး အဖြူစိုစိုကလေး အပြာလွင်လွင်ကလေးလို အရော
င်တွေကို ဝတ်တတ်သလို မှိုင်းမှိုင်းအုံ့အုံ့နှင့် ဘိုဆန်သောအရောင်
လေးတွေလည်း ဝတ်တတ်ပါသည် ။

ဘာပဲဝတ်ဝတ် သူမကိုယ်လုံး သူမအသားလေးနှင့် လိုက်ဖက်ကြည့်
ကောင်းသည် ။

မိန်းမပီသသော မိန်းကလေးဆိုတာ ဝတ်စားပုံလမ်းလျှောက်ပုံ ကြ
ည့်ရုံနှင့် သိသာသည် ။ မေမေကလည်း သမီးကြီးနံ့သာကို အားကိုးသည်
။ ပိုချစ်သည် ။ ဣန္ဒြေရရ ပြောတတ်ဆိုတတ် ဆုံးဖြတ်တတ်သည် ။

ဘယ်ကိစ္စမဆို စိတ်ချရသည် ။

မိဘစိတ်ညစ်အောင် တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးခဲ့ပါ။

အငယ်တွေကိုလည်း သွန်သင်ဆုံးမသည် ။

အကြီးပီပီ၊ အကြီးနေရာကိုထိန်းကာ အငယ်တွေနှင့် သိပ်အရောတ
ဝင်မနေ။ သီးသန့်နေသည် ။ ကိုယ့်ကိုလေးစားအောင်ပါ။ ပြောစကား
နားထောင်အောင်ပါ။ ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် နာယူဦးစားပေးရသည် ။

နံ့သာသွေးက အိမ်မှာ ဆို အိမ်မှာ မို့ ကျောင်းမှာ ဆိုကျောင်းမှာ မို့ အ
နေတည်ထူးချွန်သူပါ။

တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမပေါက်စလေး ဖြစ်လာချိန်အထိ ဘယ်သူနှင့်မှ
ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးမှ မရှိခဲ့။

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သနားမိသည် ။

ကျောင်းပြီးလို့ ဘွဲ့သာရရော...အဓိပတိလမ်းမှာ တွဲမလျှောက်ဘူးပါ။
ကံ့ကော်ပန်းပေးမယ့်သူ မရှိဘူးပါ။ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ ဘူးသီးကြော်စားရ
င်း ခိုးခိုးခစ်ခစ် မရယ်ဖူးပါ။

နံ့သာသွေးဘဝထဲမှာ လုံးဝမရှိသေးတာကတော့ “အချစ်” ဆိုသော
အရာပါ။

ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားလာလည်း အေးတိအေးစက်လုပ်ပြီး နေပစ်လို
က်တာပါပဲ။ အဲဒါတွေ နံ့သာသွေးစိတ်မဝင်စားခဲ့ပါ။

အိမ်ကိစ္စ၊ ကျောင်းကိစ္စ၊ ပြီးတော့ မိဘတွေရဲ့ စီးပွားရေးကိစ္စ...ခြံထဲ
ကအပင်တွေကိစ္စ... ဒါတွေပဲ ခေါင်းထဲရှိခဲ့ပါသည် ။

သို့သော်လည်း ပဲ နံ့သာသွေးမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုရှိသည် ။ အကြီး
ပီပီ ဘွဲ့အခမ်းအနားကို မေမေနှင့်အတူတူ အရင်ဦးဆုံးတက်ခဲ့ဖူးသူ။ မင်္ဂ
လာပွဲလည်း သူအရင်ဦးဆုံးဖြစ်ရမည်။

အငယ်တွေကို ကလေးကျော်တက်ခွင့်မပြုနိုင်။

သူ့နေရာကို ဖယ်မပေးနိုင်ပါ။ အကြီးသိက္ခာအကျမခံနိုင်။

ဖေဖေ မေမေတို့ အတွက် မြေးဦးဆိုတာလည်း နံ့သာသွေး၏ ကလေးပဲ ဖြစ်ရမည်။ နံ့သာသွေးက လောဘကြီးသည် ။ အရှည်ကြီးတွေးထားသည် ။

အငယ်တွေရှေ့မှာ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းမငုံ့ချင်။ မကျန်ခဲ့ချင်။ ဘာလေးမဆို သာအောင်ကြိုးစားသည် ။

နံ့သာသွေးက ကျန်ရစ်ပြီး အငယ်တွေ လက်ထပ်သွားတာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ အငယ်က အငယ်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

အိမ်မှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာကို အရင်ဦးဆုံးပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာက သမီးကြီး နံ့သာပါ။ ထို့ကြောင့် နံ့သာအကျင့်ပါနေပြီ။

ခုချိန်မှာ အချစ်ကိုရှာဖွေဖို့ ၊ လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်လက်ထပ်ဖို့ လိုအပ်နေပြီ၊ အချိန်တန်နေပြီ။

သို့မှာ သာ အငယ်နှစ်ယောက်ထက် အရင်ဖြစ်မှာ ။

နံ့သာသွေး နောက်ကျမခံနိုင်ပါ။

★

“သနပ်ခါးမွှေး”

သနပ်ခါးက ဦးထက်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူသန့်စင်တို့ ဒုတိယသမီး။ သမီးလတ်။ သမီးအေး။

စကားနည်းသည် ။ သီးသန့်နေတတ်သည် ။ ဝါသနာပါရာတစ်ခုခုကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်နေတတ်သည် ။ ခေါင်းမာချင်သည် ။ တဇွတ်ထိုးဆန်သည် ။ မိဘတွေကို ချစ်ပေမယ့် သိပ်အစေးမကပ်။ သူထင်တာသူ

လုပ်ပြီး ခပ်အေးအေးနေတတ်သူပါ။

အလတ်ပီပီ အငယ်နှင့်အတွဲများ ပြီး အကြီးနှင့် ခပ်တန်းတန်း။ အငယ်ထက်လည်း မသာချင်။ အကြီးကိုလည်း မကျောချင်။ အဲဒါတွေ သနပ်ခါး စိတ်မဝင်စား။ ဦးစားပေးပေး...မပေးပေး... ဘာမှ မတွေး။ သနပ်ခါး စိတ်ဝင်စားတာက အနုပညာ။ ပြီးတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေရာရတာ၊ လွတ်လပ်တာကိုပဲ နှစ်သက်သည် ။

သူငယ်ချင်းလည်း များများ စားစားမရှိ။

ဂီတာတီးသီချင်းဆိုမည်။ ကာရာအိုကေဆိုမည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်မည်။ ဈေးဝယ်ထွက်မည်။ တစ်ခါတလေ မလွဲသာမရှောင်သာ မေမေခိုင်းတာ လုပ်ပေးလိုက်မည်။

အရပ်က မမကြီးနဲ့သာသွေးလောက် မမြင့်။ ညီမလေးက ရမက်ထွေးလောက်လည်း မမြင့်။ သုံးယောက်မှာ သနပ်ခါးကအရပ် အနိမ့်ဆုံး။ အသားလေးကဖြူသည် ။ မမနဲ့သာသွေးလောက် မသွယ်။ ကရမက်ထွေးလည်း မသွယ်။ ညီအစ်မသုံးယောက်မှာ ကရမက်ထွေးနှင့် မမနဲ့သာသွေး ကဆင်ပြီး ဖေဖေနှင့်တူကာ အရပ်မြင့်သည် ။ သနပ်ခါးက မေမေနှင့်တူပြီး ကျန်နှစ်ယောက်နှင့် သိပ်မတူ။

သနပ်ခါးမွေးက ကျောလယ်လောက် မရှိတရှိ ဆံပင်များကို ခွေခွေ လိပ်လိပ် ကောက်ထားသည် ။ ဆံပင် ပုံစံကို အမြဲအဲဒီလိုထားသည် ။ နဖူးကျယ်ကျယ် နှာတံချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးကလေးနှင့် ထိုဆံပင်ကောက်ကွေးကွေးများက ထင်းနေအောင် ပေါ်သည် ။

သနပ်ခါးမွေးက ဘောင်းဘီရှည်ပဲ အဝတ်များ သည် ။ တီရှပ်နှင့် ရုပ်အင်္ကျီကြိုက်သည် ။ မမနဲ့သာသွေးလို အဝတ်အစားမျိုးသိပ်ဝတ်လေ့မရှိပါ။ ဝတ်မိလျှင်ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရယ်စရာလိုထင် မိသည် ။ မလိုက်ဖက်ဟု

ထင်သည် ။ မမနံသာသွေးလို ညီမလေးကရမက်ထွေးလို သနပ်ခါးမွှေးမှာ ခါး၊ တင် လှပသော ကောက်ကြောင်းမျိုးလည်း မရှိပါ။ ကိုယ်လုံးလေးပေါ်အောင်လည်း မဝတ်တတ်ပါ။ ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ဘောင်းဘီရှည်တစ်ထည်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဝတ်တတ်သည် ။ ယောက်ျားစိတ်ဝင်တာလည်း မဟုတ်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးတာလည်း မဟုတ် ။ မလုံတလုံအပေါ်စားဆန်တာလည်း မဟုတ်ပဲ အဲဒီလိုဝတ်ရတာ နေ သားကျလွတ်လပ်သည် ။

ဆံပင်ကောက်ထားတာကလည်း နဂိုကောက်မို့ပါ။ ဆံပင်စင်းစင်း လေး မဖြစ်နိုင်မှ တော့ အရှည်ထားချင်သောအခါ ခွေခွေကောက်ကောက်တွေပဲကျောလယ်ရောက်အောင် ထားရတော့သည် ။

ဆံပင်ကွေးကွေး လိမ်လိမ်လေးတွေနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ကလေးခေါက်ဝတ်ကာ ဘောင်းဘီရှည် ပျော့ပျော့ပွပ္ပကလေးတွေ ဝတ်ထားတတ်သော သနပ်ခါးကို ခေတ်ရှေ့ပြေးလွန်းသည် ဟု ထင်လျှင်မှားလိမ့်မည်။

သနပ်ခါးက ညီအစ်မသုံးယောက်ထဲမှာ အအေးဆုံး၊ အကြောက်တတ်ဆုံး၊ အရှက်သည်းဆုံးစကားအနည်းဆုံးပါ။

စကားသံကျယ်ကျယ်မပြော။ မပွင့်တပွင့်နှင့် ဘာမဆိုသည်းခံတတ်သည် ။ တစ်ခုခုဆိုလည်း ချီတုံချီတုံနှင့် တွေဝေလွန်းတတ်ပါသည် ။

ဘာမဆို အလွယ်တကူ လက်လျှော့တတ်သည် ။ ဇွဲမကောင်းပါ။ အပင်ပန်းမခံနိုင်ပါ။ ပျော့စိစိနှင့် မျက်ရည်လည်း လွယ်သည် ။

အိမ်မှာ ဆို သူ့အသံဘယ်တော့မှ မကြားရ။ ဖေဖေက သနပ်ခါးကို ပိုချစ်သည် ။ ဖေဖေကသာ ပိုချစ်တာ သနပ်ခါးက ဖေဖေနားမကပ်ပါ။ ဖယ်ဖယ်ပဲနေတတ်သည် ။ ချွဲလည်း မချွဲတတ်ပါ။ စိတ်လည်း မလုပ်တတ်ပါ။ ခေါင်းမာပေမယ့် မိဘတွေနှင့် အခြေအတင်လည်း မလုပ်။

တစ်ခုခုတားလျှင် ဟုတ်ကဲ့ဆိုပြီး ခေါင်းလွယ်လွယ်ညိတ်သည် ။ ပြီးလျှင် တကယ်မနာခံပဲ ဆက်လုပ်နေတတ်သည် ။

စတိုင်လေးနှင့် ဝတ်စားပုံကသာ ရဲရဲရင့်ရင့်ရှိနေတာ၊ တကယ်တန်းလူကကြောက်မှ ကြောက်။ ဘာမဆို အရမ်းစဉ်းစားပြီး မလုပ်ဖြစ်တာများ သည် ။ စာကျက်ရတာ သနပ်ခါးစိတ်မပါ။ သီချင်းတွေနှင့် ဂီတကိုပဲ အရူးအမူးခုံမင်သည် ။ ဝါသနာကိုလည်း အိမ်ထဲမှာ ပဲ လုပ်တတ်သည် ။

မမကြီးနဲ့သာသွေး ဆရာလုပ်ညွှန်ကြားသမျှကို မလိုက်နာနိုင်သဖြင့် အမြဲအဆူအငေါက်ခံရသည် ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတူပါ။ သနပ်ခါးမွှေးစိတ်က နူးညံ့သည် ။ ပျော့ပျောင်းသည် ။ သိမ်မွေ့သည် ။

ဘာကိုမှ သဲကြီးမဲကြီး မမက်မောတတ်ပါ။ မလိုချင်တတ်ပါ။ သနပ်ခါးက အသံကောင်းသည် ။ ချို့ပြီးအေး၍ ညက်သောအသံသာသလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည် ။ စကားပြောလျှင် ဖြည်းဖြည်းကလေးနှင့် အလောတကြီးမရှိပါ။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိ။

အိမ်ထဲမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေတတ်သည် ။ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေကို အိမ်မှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကွန်ပျူတာကိုင်ပြီး ကူညီပေးမယ့် ဖေဖေခိုင်းတာ လောက်ပဲ လုပ်ပေးလိုက်တာ။ မမကြီးနဲ့သာသွေးလို အကြံဉာဏ်မပေးတတ်ပါ။ အေးချမ်းလွတ်လပ်စွာနေတာကို သဘောကျသည် ။

သနပ်ခါး၏ စိတ်ကူးများက ဆန်းသစ်သည် ။ သူများ တွေနှင့်သိပ်မတူ။

သီချင်းဆိုရင်ကောင်းမလား။ စာရေးလျှင် ကောင်းမလား။ ဒါရိုက်

တာလုပ်လျှင် ကောင်းမလားဟု ရွေးချယ်မရဖြစ်နေကာ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သေးပါ။ ဖြစ်ချင်စိတ်သာရှိပြီး ကြိုးစားမှု နှင့် သတ္တိကနည်းပါး ကျတောက်နေသည်။ ဘွဲ့တစ်ခုရပြီးပေမယ့် ဘာအလုပ်မှ မဝင်သေးပဲ ဘာကိုမှန်းမသိ စောင့်နေမိသည်။

သနပ်ခါးမှာ သူများ တွေ့မသိသော တိတ်တိတ်ကလေး စိတ်ကူးထားသော အတွေးတစ်ခုရှိပါသည်။

အဲဒါကတော့ ချစ်စရာကောင်းသော သာယာစိုပြည်သော မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ချင်တာပါပဲ။

မမကြီး ‘နဲ့သာသွေး’ လို ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း ရှိတာမဟုတ်။ ညီမလေး ‘ကရမက်ထွေး’ လို ကလေးဆန်ပြီး ပွင့်လင်းရဲတင်းတာလည်း မဟုတ်။ သနပ်ခါးမှာ ပင်ကိုယ်အရည်အသွေး နည်းလွန်းသည်။

သည် တော့လည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ နောက်မှာ ဘဝကို အသာကလေးမျောပါရင်း ကြည်နူးချမ်းမြေ့စွာ နေလိုပါသည်။

ဘဝကို ဘယ်လိုဖြစ်မှ ၊ အိမ်ထောင်ဘက်ကို ဘယ်အနေအထားမှ သားသမီးကို ဘယ်လိုထူးချွန်မှ ဆိုသော ရည်မှန်းချက်တွေလည်း သနပ်ခါးမှာ သိပ်မပြင်းထန်ပါ။

ပျော်သလိုလေး အေးဆေးစွာနေလိုသည်။

လောဘနည်းသည် ။ မာနကင်းသည် ။ သာမန်ရိုးရိုးရှင်းရှင်း သူလိုငါလိုဘဝမျိုးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်လျှောက်လှမ်းချင်သည်။

ပြီးတော့ ရင်ထဲက နှစ်နှစ်ကာကာ မြတ်နိုးသူကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။ အပြန်အလှန်မေတ္တာနှင့် နားလည်မှုနှင့်သာ တည်ဆောက်ချင်သည်။

။ မေမေတို့ ရွေးချယ်လာမည့်သူကိုလည်း သနပ်ခါးက လက်မခံချင်ပါ။
တကယ် တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် သက်ဝင်မြတ်နိုးမှ သာ အဓိ
ပ္ပာယ်ရှိသော အနှစ်သာရရှိသော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်လိမ့်မည်။ ဆုံးဖြတ်သ
င့်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာမျိုး ခေါင်းနှင့်မစဉ်းစားချင်ပါ။ နှလုံးသားခံစား
ချက်ကို ပထမဦးစားပေးတွေးထားချင်ပါသည် ။

★

“ကရမက်ထွေး”

အငယ်ဆုံးအထွေးဆုံးမို့ဖေဖေ ဦးထက်ထွန်းနှင့်မေမေဒေါ်ဖြူဖြူသန့်
စင်က “ကရမက်ထွေး” ဟု အမည်ပေးခဲ့သည် ။ ညိုညိုညက်ညက် အ
သားအရည်နှင့် ကရမက်ထွေးက မမကြီးနဲ့သာသွေးနှင့် တော်တော်
လေးတူပါသည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပုံစံတူ အသွေးတူ၊ ကရမက် မျက်
နှာလေးက ပိုနုပြီး ကလေးဆန်တာလေးပဲ ကွဲတာရှိသည် ။ သမီးထွေး၊
သမီးထွေး ‘ကောက်’တတ်သည် ။

ကရမက်ထွေးက အငယ်ပီပီ သွက်သွက်မြူးမြူးနေတတ်သည် ။
မမကြီးနဲ့သာသွေးလို စတိုင်နှင့် အိုင်တင်ခံကာ မနေတတ်သလို မမလ
တ်သနပ်ခါးမွေးလို မပွင့်တပွင့်နှင့် မဝံ့မရဲလည်း မဟုတ်ပါ။ စိတ်ထဲရှိသ
လို မျက်နှာမှာ ပေါ်သည် ။ ခံစားမှုကို ဖုံးကွယ်မထားတတ်ပါ။ ဘာမဆို
အရှိအရှိအတိုင်းပါပဲ။ ရင်ထဲမျိုသိပ်ထားတာ အပြင်တစ်မျိုးအတွင်းတစ်
မျိုး လုပ်တတ်တာတွေမရှိ။ မာယာတွေ တတ်ကိုမတတ်သေးတာ။ အရ
မ်းလည်း ငယ်သည် ။ စိတ်ကလည်း ဖြူသည် ။ ပကတိသန့်စင်ရိုးသားသ
ည် ။

အိမ်မှာ ဆို ကရမက်အသံလေးကလွင့်လွင့်စီစီညံ့နေတတ်သည် ။
မေမေ့ကို အလကားနေရင်း စိတ်ကောက်လိုက်၊ ဖေဖေ့ကို အားအားရှိပူ

ဆာလိုက်နှင့် လိုချင်တာတွေ သိပ်များ သည် ။

မမကြီးနံ့သာသွေးက တင်းလွန်းတော့ မမလတ်သနပ်ခါးမွှေးနှင့် ပိုပြီးအဖွဲ့ကျသည် ။ တစ်ခါတလေ မမလတ်သနပ်ခါးမွှေး၏ အတွေးအခေါ်အယူအဆတွေက သိပ်ဆန်းပြီး သိပ်ကောင်းသည် ။ သူများ တွေနှင့် သိပ်မတူ။

ကရမက်ထွေးက ဆံပင်ကို နားရွက်နှင့်တိတိညီညီ ဖောင်းဖောင်းကလေးထားသည် ။ ဆံပင်ရှည်လျှင် မနေတတ်ပါ။ စိတ်အိုက်သည် ။ နေ့တိုင်းဆံပင်လျှော်ပြီး ရေချိုးတတ်သည် ။

မမနံ့သာသွေးလို ဆံပင်ထူဆံပင်ရှည်ကြီးသာထားရလျှင် စိတ်တွေရှုပ်ယှက်ခတ်ပြီး တစ်ရက်နှစ်ရက်ပင် စိတ်ရှည်သည်းခံမှာ မဟုတ်။ ဆံပင်ပျော့ပျော့ဖောင်းဖောင်းလေးကို အညိုရောင် ဖျော့ဖျော့လေးဆိုးထားရတာ သိပ်ကြိုက်သည် ။

အိမ်မှာ ဆို ဟိုနေရာစပ်စပ် ဒီနေရာစပ်စပ် ပါတတ်သည် ။ ဘယ်သူ့ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် သူပါတတ်သည် ။

မမကြီးလို ဆရာမလုပ်။ မမလတ်လိုလည်း မဆိုင်သလိုမနေ။ မျက်စိရှေ့မှာ အမြဲတမ်းမြင်ရသည် ။

အိမ်မှာ သူ့ဖုန်းကအလာဆုံး။ တစ်ယောက်မဟုတ်တစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောနေတတ်စမြဲ။ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်...ခေါ်မရဘူးဆို ကရမက်ပြောနေတာပဲဖြစ်သည် ။ အင်မတန်လျှာရှည်တာ။ ဆူလည်း မရ။ ပြောထားလည်း နားမထောင်။ မျက်ရည်ကလွယ်သည် ။ ထစ်ခနဲဆို ဟီးခနဲငိုပြီးသား။ ပြန်ချော့ရတာနှင့်ပင် စိတ်ကုန်ရော။

ဖေ့ဖေကားပဲဖြစ်ဖြစ် မမကြီးနံ့သာသွေးကားပဲဖြစ်ဖြစ် ခြံထဲရပ်ထား

တာမြင်လျှင် လှစ်ခနဲဆို တက်မောင်းထွက်သွားတတ်စမြဲ။ ကားတစ်စီး နှင့် သီချင်းတိုးတိုးဖွင့်ပြီး လျှောက်သွားရတာ အရမ်းဝါသနာပါသည် ။ တည်မြဲသောဝါသနာပါ။ မပြောင်းလဲသွား။

ကရမက် အဝတ်စားဆယ်စုံမှာ ကိုးစုံက ဂါဝန်ရှည်တဆက်တည်း တွေသာ ဖြစ်သည် ။

ဂါဝန်ရှည်ဝတ်ရတာ ကရမက်သိပ်ကြိုက်သည် ။ လုံခြုံပေါ့ပါးပြီး နေရတာ သိပ်အဆင် ပြေသည် ။

ထဘီဝတ်လျှင် ခဏခဏဖြန့်ဝတ်ရတာ ထဘီမမြဲသော ကရမက်အတွက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဂါဝန်လေးတွေပဲ တကယ်အဆင်ပြေပါသည် ။

ကရမက်က လည်သည်းခြေသည်း အရှည်မထားတတ်ပါ။ လက်သည်းခြေသည်းကို တိတိကလေးညှပ်ထားပြီး အဖြူရောင် (ငွေရောင်) လက်သည်းဆိုးဆေးကလေး အမြဲဆိုးတတ်သည် ။

အားလုံးက ကရမက်ကို အိမ်မှာ ကလေးဟု ထင်ပြီး နေရာမပေး အလေးမထားကြပေမယ့် ကရမက်စိတ်တွေက တစ်ခါတလေ လူကြီးဆန်ဆန် တွေးတတ်နေသည် ။

ကရမက်ဝါသနာက အေးရိုးဗစ်သင်တန်းဖွင့်ပြီး အက,ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ပါသည် ။ မော်ဒယ်ကောင်မလေးတွေ၏ ဆရာမကလေး ဖြစ်ချင်သည် ။ အဲဒါ အရမ်းလုပ်ချင်သော စိတ်ကူး။

နောက်ထပ်ဝါသနာတစ်ခုက ဓာတ်ပုံရိုက်တာ။ ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေရလျှင် အချိန်ကုန်၍ ကုန်းမှန်းမသိ။

အားနေလျှင် အိမ်က ခွေးကြီး ‘ကြွပ်ကြွပ်’ ကို ဖလင်တစ်လိပ်ကုန်အောင် ထိုင်ရိုက်ပစ်တတ်သည် ။ ကြွပ်ကြွပ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို အသေးစိ

တံရိုက်ရတာ အင်မတန်ပျော်စရာပါ။

မေမေစိုက်ထားသော သစ်ခွပင်ပွင့်လျှင်လည်း ကရမက်က မှတ်တမ်းတင်ထားတတ်သည် ။ သစ်ခွပန်းကို သူများ မရိုက်သော ရှုထောင့်ကရိုက်ပြီး သူ့ဟာသူ သဘောကျနေ၏။

ကပ်သီးကပ်သပ်နိုင်သလောက် ငွေဖြုန်းသော ဝါသနာမို့ မေမေက ဆူတတ်ပါသည် ။ ခေါင်းခေါက်သတိပေးတတ်သည် ။

ကလေးလေးပုံ၊ ပန်းပင်ပုံ၊ တိရစ္ဆာန်ပုံနှင့် သဘာဝရှုခင်းတွေကိုသာ စူးစိုက်ရိုက်တတ်ပေမယ့် အရမ်းစိတ်ဝင်စားသည့်ပုဂ္ဂိုလ် ကင်မရာတစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ရိုက်ယူချင်လောက်အောင် ဖမ်းစားနိုင်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်လေးတွေက ကရမက် မတွေ့ဖူးသေးပါ။

ကင်မရာစာအုပ်ထဲမှာ ကြည်နူးမှုများ စွာ ကြုံသိခံစားခဲ့ရဖူးသော်လည်း ရင်ခုန်နွေးတက် လာသော ခံစားမှုတွေမရှိသေးပါ။ တစ်နေ့လုံး မမောတမ်း မနားတမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ပေးချင် လောက်အောင် စွဲဆောင်နိုင်သော လူကလေးတစ်ယောက်ရှိလာလျှင်... ကရမက်ဘယ်လိုနေမည်မသိ။

နှလုံးသားက လှုပ်ခတ်မွတ်သိပ်စွာ တမ်းတကြည့်မိသည် ။ ဒါဟာ စိတ်ကစားခြင်းလား အချစ်ကို စူးစမ်းလိုခြင်းလား။ သို့မဟုတ် ကရမက်တကယ်ပဲ ဘဝ၏ အဖော်ကို ရှာဖွေတောင့်တနေခြင်းပေလား။ ဘာမှ မရေရာ။

ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြတ်ပြတ်သားသားမရှိ။

ချိုမြိန်သော စိတ်ကူးလေးက ပျောက်သွားလိုက်ပြန်ပေါ်လာလိုက်၊ မှန်သွားလိုက်၊ သည်းထန်လိုက်ပါပဲ။

တစ်ခါတလေ အချစ်ကြောင်းဖွဲ့သီဆိုသော ကဗျာနုနုကလေးတွေကို မြတ်နိုးစွာဖတ်မိသည်။ ။ ရင်ထဲအထိတွေးမိသည်။ ။ အမှတ်တရ သိမ်းဆည်းမိသည်။ ။

ခင်မင်နေသော သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေက မွေးနေ့ကဒ်တို့ နှစ်သစ်ကူးကဒ်တို့ ဝယ်ပြီး တယုတယ သူတို့ ကောင်လေးတွေကို ပေးကြတာမြင်ရလျှင် ကရမက်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးတော့ ဖြစ်၏။ မနှစ်ကဆို ပေးစရာလူမရှိဘဲ ကဒ်လှလှလေးနှစ်ခုဝယ်ပြီး သိမ်းထားမိသည်။ ။ ကရမက်စိတ်တွေ ဆန်းကြယ်နေ၏။

မမကြီးနံ့သာသွေးနှင့် မမလတ်သနပ်ခါးမွှေးက ဘာသံမှ မကြားရဘဲ ကရမက်က ဖောက်ထွက်ပြီး ချစ်သူထားလျှင် ဖေဖေ မေမေတို့ ဆုမှာလား။ ကရမက်ကို ‘ကဲ’ လိုက်တာဟု ထင်ကြမှာ လား။

ထိုအတွေးလေးများက ကရမက်စိတ်ကူးထဲပေါ်လာလိုက်ပြန်ငုပ်လျှိုးသွားလိုက်နှင့် ဖူးပွင့်ရမှာ မဝံ့မရဲရှိလှသည်။ ။

*

ကောင်းမင်းဇော် ထိုင်နေသော စားပွဲနားမှာ ကျယ်ပြန့်သော မှန်ပြတင်းတံခါးရှိသည်။ ။ ဝါလွင်သော လိုက်ကာကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ကပ်၍ မှန်တံခါးတစ်ချပ်ကို ဖွင့်ထားတာမို့ နံနက်ခင်းလေပြေညှင်းတို့ အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ။

လတ်ဆတ်သော လေနုအေးအေးကို ရှုရှိုက်ရင်း အပြင်ဘက်ကျောင်းဥယျာဉ်ထဲ ငေးနေမိ သည်။ ။

စိမ်းစိုသာယာနေသောဥယျာဉ်ငယ်လေးက တိတ်ဆိတ်လှပသည်။ ။ ငှက်ကလေးတို့ တကျိုကျိုအော်မြည်နေသံလေးက လွမ်းမောဆွတ်ပျံ့ဖွယ်

ကောင်းမင်းဇော်က သစ်ပင်ပန်းပင်တွေကို ချစ်သည် ။ စိတ်ဝင်စားသည် ။ ငှက်အော်မြည်သံကို နှစ်ခြိုက်စွာ ခံစားနားထောင်တတ်သည် ။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ သူ့နှလုံးသားက သူ့ဘဝထက် ပိုမိုသိမ်မွေ့အေးချမ်းတယ်ပဲ ပြောရမလား.....။

သူ့ဘဝကတော့ အမေက ကျောင်းဆရာမ၊ အဖေက ရုံးစာရေး၊ မောင်နှမခြောက်ယောက်မှာ သူက နံပါတ်လေးမို့ အကြီးနှစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသွားတော့ ယခုလောလောဆယ် အိမ်မှာ သူ့အကြီး။

ငွေကြေးမချမ်းသာသော သာမန်ဘဝ။

စာကြိုးစားလို့ သာ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာဖြစ်လာသော်လည်း သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်ကားမရှိပါ။ ငွေကြေးအသင့်တင့် သုံးစွဲနိုင်ရုံရှိသော သူ့ဘဝကို သူ့အနေနှင့် ကျေနပ်ခဲ့ပါသည် ။ လိုအပ်ချက်များ စွာနှင့်ပူလောင်ခဲ့သည် ရယ်လို့ မရှိပါ။ ရောင့်ရဲတင်းတိမ် အေးဆေးခဲ့သည် ။

သို့သော် ယခုတော့.....

ကောင်းမင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည် ။

စီးကရက်ပူးကိုယူ၍ တစ်လိပ်ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ မီးခြစ်ရှာသည် ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းက နောက်စားပွဲတစ်ခုမှာ သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာနှစ်ယောက်သည် ညကဘောလုံးပွဲအကြောင်း ပြောဆိုဝေဖန်နေရာ... သူတို့ ဝိုင်းဆီမသွားဘဲ ကော်ရစ်ဒါသို့ တစ်ဦးတည်းထွက်ခဲ့သည် ။

အမှန်တော့ စီးကရက်သောက်ချင်စိတ်နှင့် အပြင်ထွက်ခဲ့တာမဟုတ်

သူ့အသည်းနှလုံးရဲ့ မွတ်သိပ်တောင့်တမှုကို သူပဲသိသည်။ လက်မှာ
ပတ်ထားသည့်နာရီကို တစ်ချက်မြှောက်ကြည့်မိသည်။

နံနက်ကိုးနာရီ မထိုးသေးပါ။

ဒီအချိန်ဆို သူမ ရောက်လာနေကျ မဟုတ်လား။

ကောင်းမင်းက ကော်ရစ်ဒါကိုမှီရပ်၍ အောက်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော
ကားတွေဆီ ကြည့်မိသည်။

သူမရဲ့ ကား မရှိသေး...ရောက်မလာသေး။

ကားဝင်လာရာ...လမ်းကလေးဆီ မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

မနက်ခင်းရောက်လို့ သူမ မျက်နှာလေးကို မမြင်ရရင် ကိုယ့်မှာ လို
အပ်ချက်တစ်ခုနှင့် နေမထိထိုင်မသာ။ ရင်မှာ ဟာနေသည်။

ငါးမိနစ်ခန့် ကြာသွားပြီးနောက် စာကြည့်တိုက်နံဘေး ဝင်လမ်းက
လေးကနေ မီးခိုးရောင်ဘလူးဘတ်လေးတစ်စီး ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မော
င်းဝင်လာသည်။

မှတ်မိနေသော ကောင်းမင်းရင်မှာ လှိုက်ခနဲ တစ်ချက်ခုန်၏။ ကား
လေးက သူတို့ ဌာနအောက်ဖက်ကားတွေရပ်ထားရာ နေရာမှ ညာဘက်
ကို ခေါင်းထိုး၍ ဖြည်းဖြည်းညင်သာ တွဲရပ်သွားသည်။

ပြီးလျှင် ကားတံခါးဖွင့်၍ ပန်းရင့်ရောင်လေဒီရှူးစီးထားသော ခြေ
ထောက်လေးတစ်ဖက် ဦးဆုံးထွက်လာသည်။

နံ့သာသွေးက အထက်အောက်ပန်းရောင် ပါတိတ်ဝတ်စုံလေးနှင့်ဖြစ်
သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ခါးမှာ ကြိုးကလေးချည်၍ အင်္ကျီက မရိုးမဆန်းသပ်ရ

ပ်လှပနေသည်။ ။

ဆံ ထုံးပုံပုံလေး ပေါ်မှာ ပန်းရောင်နှင်းဆီတစ်ပွင့် ပန်ထား၏။
မျက်နှာနုနုနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးမှာ ပန်းနုသွေးရောင်ဟပ်နေသည်။ ။

နံ့သာသွေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်လေးတွေက အမြဲချစ်စရာကောင်းသ
ည်။ ။

နူးညံ့ညင်သာသည်။ ။ ကဗျာဆန်သည်။ ။

ကောင်းမင်းအတွက် ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားနိုင်သော စိတ်ပါဝင်စား
မှုကို အမြဲပေးဆပ် နိုင်သည်။ ။

သူမကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် ကောင်းမင်း တစ်ကိုယ်လုံးသွေးလည်ပတ်မှု
မြန်ဆန်ပူနွေး လာတတ် သည်။ ။

ကောင်းမင်းသည် ဒီတိုင်းရပ်မကြည့်နိုင်သဖြင့် သူမကို ဆီးကြိုဖို့
လှေကားမှ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းခဲ့သည်။ ။

“ဟာ...ကိုကောင်းမင်း ဘယ်တုန်းဗျ”

“လက်ဘ်ခန်းထဲခဏ”

အရေးထဲ ကထိက ဦးအေးမောင်က ပြုံးစစနှုတ်ဆက်သဖြင့် ပါးစပ်
ထဲရှိရာ ဖြေလိုက်ရသည်။ ။

“လက်ဘ်ဝမ်းလား၊ လက်ဘ်တူးလား... တံခါးတွေတောင် မဖွင့်သေး
ပါဘူးဗျာ”

အကြောင်းသိချင်း ရိပ်မိသူပီပီ ဦးအေးမောင်က
တစ်ခွန်းနောက်သွားပါသည်။ ။

ကောင်းမင်းက ဟာဗျာဟု ရေရွတ်ကာ ဆံပင်တွေ သပ်တင်လိုက်မိ

သည် ။

လှေကားရင်းကျော်ကျော်မှ ဆွဲခြင်းလေးတစ်ဖက်၊ သားရေအိတ်အညှိလေးတစ်ဖက် လွယ်ထားကာ ခပ်အေးအေးလျှောက်လာသော နံ့သာသွေးနှင့် ဆုံမိကြသည် ။

နံ့သာသွေးကလည်း သူနှင့်ဆုံတော့ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်သည် ။ ခေါင်းလိမ်းဆီမွှေးနှင့် ဆံပင်တွေစိုနက်တောက်ပြောင်သပ်ရပ်နေတတ်သော တိုက်ပုံအင်္ကျီဖြူနှင့် ဆိတ်ခွန်လုံချည် ခပ်မှောင်မှောင်တို့ အဝတ်များကာ ရိုးသားအေးဆေးပုံပေါက်သော ဒီဆရာခပ်ချောချောကို နံ့သာလည်း ခင်မင်နှစ်လိုပါသည် ။

သူ့ဆီမှာ ဆန်းကြယ်သော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တစ်မျိုးရှိသည် ။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန်မတ်မတ်နှင့်ချောမောခန့်ညားသော မျက်နှာထားကို ပိုင်ဆိုင်သည် ။

ပြီးတော့ နူးညံ့အေးဆေးသော စိတ်ရှည်သဘောကောင်းသော မျက်လုံးကလေးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်နေတတ်သည် ။

“အစောကြီး ရောက်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ် နံ့သာ...ဒီနေ့ နည်းနည်းစောတယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဝင်ပို့သွားခဲ့တာနဲ့ ”

“အခု ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

“နံ့သာကို တွေ့လို့ ဆင်းလာတာ”

“ဪ...”

သူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတော့နံ့သာ မျက်လွှာလေးချကာ ပြုံးမိ

သည်။

ဆွဲခြင်းကို သူယူတော့ အလိုက်သင့်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ နံ့သာတို့ နှစ်ယောက် လှေကားပေါ် အတူတူတက်ခဲ့ကြသည်။

“မမဖြူတို့ ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တော့ မတွေ့သေးဘူး”

“သူ ဒီနေ့အတန်းရှိလို့ ထင်တယ်”

“နံ့သာရော အတန်းဝင်စရာရှိသေးလား”

“အင်း... ဆယ်နာရီခွဲမှ ပါ”

“မနေ့က နံ့သာခွင့်ယူတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမဖြူပြောတာလား”

“ကျွန်တော်က လာရှာနေတာ”

ကောင်းမင်းက သူ့အဖြစ် သူပြောရင်း ပြုံးလည်း ပြုံးနေမိသည်။

နံ့သာကို မတွေ့ရင် သူမသိမသာရှာခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ သူ့သံ ယောဇဉ်ကို အားလုံးက ရိပ်မိကုန်ပြီ။

ဘာရယ်မဟုတ် နံ့သာနှင့်စကားလက်ဆုံ ပြောနေရရင် သူပျော်သည်

။

နံ့သာ မျက်လုံးလေးဝေခနဲ ကြည့်လိုက်ရင် သူရင်ဖိုသည်။

နံ့သာစကားပြောပုံ နှုတ်ခမ်းအဖွင့်အပိတ် လှုပ်ရှားပုံလေးကို ဘယ် အခါငေးငေး ငေးကြည့်လို့ မဝပါ။

နံ့သာဟန်ပန်လေးတွေအားလုံး

သူ့အာရုံထဲ

စွဲငြိကပ်ပါနေမိတာကြာပြီ။

ဌာနရှေ့ရောက်တော့ လမ်းခွဲရပြီမို့ သူက ဆွဲခြင်းလေး နံ့သာကို ပြန်
ပေးသည်။ ။

ဆရာမတွေ စုထိုင်နေတဲ့ အခန်းထဲ သူလိုက်မဝင်တော့။

“ကိုကောင်း”

“ဗျာ...”

“ကင်နီတင်းသွားရင် ခေါ်ဦးနော်...”

“ခေါ်မှာ ပါ နံ့သာရယ်...”

“ဦးအေးမောင်တို့ နဲ့ ထမင်းသွားမစားလိုက်နဲ့ ဦးနော်၊ ဒီနေ့ ကိုကောင်း
ကြိုက်တဲ့ ကြက်သားချိုချဉ်ကြော် ထည့်လာတယ်...သီလား”

“ဟုတ်ပြီဗျာ...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နံ့သာနှင့်သူက ကျောင်းကင်နီတင်းမှာ အမြဲထိုင်သည်။ ။ တစ်ခါတစ်
ခါလည်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆရာ ဆရာမတွေပါသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း သူတို့ နှစ်ယောက်တည်း။

ကိုကောင်းက ထမင်းချိုင့်ယူရမှာ ခပ်ပျင်းပျင်းမို့ ကင်နီတင်းမှာ တစ်
ခုခုဝယ်စားလိုက်တာ များ သည်။ ။

ဒီတော့ နံ့သာက သူ့ထမင်းချိုင့်ထဲ ကောင်းမင်းအတွက် ပိုထည့်လာ
တတ်သည်။ ။

ကောင်းမင်း ကြိုက်တတ်တာတွေလည်း ဂရုတစိုက် မှတ်ထားတတ်
သည်။ ။

သည် တော့လည်း ကောင်းမင်းရဲ့ မရတရဲမျှော်လင့်ချက်က ပိုမိုရှင်
သန် တိုးပွားလာရသည်။ ။

မေတ္တာ၊ စေတနာဆိုတာက ရောင်ပြန်ဟပ်တတ်တဲ့ သဘောမျိုးရှိ
တာပဲ မဟုတ်လား။

သူနှင့်နံ့သာသွေး ကြားမှာ မေတ္တာတံတားတစ်စင်း ခင်းထားခဲ့မိတာ
တော့ အမှန်ပါ။ ထိုတံတားပေါ် သူခြေချထားပြီး၊ သူလျှောက်ချင်သည်။ ။
နံ့သာဖက်က လျှောက်လာချင်၊ မလာချင်၊ သူ မသေချာ။

သူကတော့ လက်တွဲခေါ်ယူဖို့ အသင့်၊ စိတ်ထဲကြိတ်ကာ မျှော်လင့်
ထားသည်။ ။ တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ထိုမျှော်လင့်ချက်ကြောင့် သူကြေ
ကွဲရသည်။ ။ နင့်နှင့်နဲ့နဲ့ ခံစားရသည်။ ။

နံ့သာနှင့်သူဟာ ညီတူမျှတူ ဘဝပေးမျိုးမဟုတ်။

နံ့သာဘဝက မြင့်မားသည်။ ။ နံ့သာက အမြင့်ကပန်းတစ်ပွင့်မို့ ဆွတ်
ချူဖို့ လက်လှမ်းမယ် ရွယ်တိုင်း သက်ပြင်းအခါခါချလို့ နောက်ဆုတ်ရပ်
နေခဲ့မိသည်။ ။

ဒါကို သတ္တိရှိတယ်မခေါ်ရင်တော့ ကောင်းမင်းဇော်ဟာ သတ္တိမရှိသူ
ပဲ ထားပါတော့။

★

နံ့သာက ကောင်းမင်းထိုင်နေရာ စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်
လျှောက် လာပြီးသူမလက်ထဲက ဖိုင်တွေကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ပစ်ချလိုက်
သည်။ ။

မျက်နှာလေးကလည်း ဆူပုပ်နေသည်။ ။

“ထိုင်လေ နို့သာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မဖြူပါဝင်သော ကျူတာမလေးသုံးယောက်က
ကားပေါ် အသီးသီး တက်သွားသည်။

နို့သာက ကျောခိုင်းပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“သူတို့ နဲ့ ” လိုက်မသွားဘူးလား”

“မလိုပါဘူး”

ဖြေသံလေးက အလိုမကျ။

“သူတို့ ဘယ်သွားတာလဲ”

“လှည်းတန်းဘက်တဲ့ ”

“နို့သာဘာစားမလဲ...ကော်ဖီပဲလား”

“အင်း...ရတယ်၊ ကော်ဖီပဲ”

သူက စားပွဲထိုးလေးကို နက်စ်ကော်ဖီမှာ လိုက်သည်။ အမှန်တော့
ကောင်းမင်းက နို့သာ ဟိုအုပ်စုတွေနှင့် လှည်းတန်းပါသွားမှာ ပဲလို့ ထင်
တာ။

နောက်မှ ဘာဖြစ်လို့ ကျန်ခဲ့မှန်းမသိ။

“ဘာလို့ လိုက်မသွားတာလဲ နို့သာ၊ နို့သာမနက်ကပြောတော့ ဝယ်စ
ရာရှိတယ်ဆို”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး၊ သူတို့ ကို ကြည့်မရလို့ ”

နို့သာဖြေပုံကြောင့် သူပြုံးမိကာ..

“ဟောဗျာ...ကလေးကျနေတာပဲ”

နံ့သာ သူ့ကိုပါ မျက်စောင်းထိုးပစ်ချင်မိသည်။ ။

“မဖြူတို့ ကို စိတ်ကောက်တာပေါ့...ဟုတ်လား”

သူက နံ့သာကို ရယ်ချင်နေပုံပင်။

“စိတ်ကောက်တာတော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပုတီးပြပွဲ အတူတူ သွားမယ်လို့ တိုင်ပင်ထားပြီးမှ သူတို့ က နံ့သာခွင့်ယူတဲ့ နေ့က သွားလိုက်ကြတယ်၊ အဲဒါကောင်းသလား၊ ကဲ...”

နံ့သာက မကျေနပ်ချက်ကို တိုင်တောသလိုမျိုးပြောလိုက်သည်။ ။

ကောင်းမင်း မျက်လုံးလေးတွေကပါ ပြုံးလာရကာ...

“ဘာများ လဲလို့ နံ့သာရယ်၊ ဒါ... စိတ်ဆိုးစရာလားကွာ”

ဆရာမပေါက်စလေးတွေ အချင်းချင်းကလည်း အစကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ခါတစ်ရံလည်း ၊ ဘာမဟုတ်တာကို ကလေးဆန်ဆန် စိတ်ကောက်တတ်သေးသည်။ ။

“သူတို့ မှ နံ့သာကိုမစောင့်ပဲ”

အမှန်တော့ မမဖြူတို့ ကလည်း သူမကို လိုက်ပို့မယ့်သူ ရှိပြီးသားဆိုပြီး တမင်ချန်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ။

ဌာနမှာ သူမနှင့်ကိုကောင်းမင်းကို ယှဉ်တွဲနောက်ပြောင်နေကြသည် မဟုတ်လား။

“နံ့သာက ဘယ်တော့သွားချင်တာလဲ၊ သွားချင်ရင်ပြောလေ ကိုယ်လိုက်ပို့မှာ ပေါ့”

သွားချင်သည် ရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲနော်၊ သို့သော် ပြောပြီးဆိုပြီး ကာမှ သူတို့ က နံ့သာအလာကို မစောင့်ဘဲသွားနှင့်တော့ ထိုပြပွဲကို အခု

ဆိုအခု သွားချင်စိတ်ပေါ်မိတာ နုံ့သာ အပြစ်လားနော်။

တစ်ခုခုကို စီစဉ်ပြီးသားဆိုရင် နုံ့သာ အပျက်မခံနိုင်။ ကိုယ်ရည်ရွယ် တဲ့ ကိစ္စဆိုရင် ဖြစ်မြောက်အောင် မြင်ချင်သည် ။

သေးဖွဲ့တဲ့ ကိစ္စဖြစ်ပစေ...သူ့မက ဇွဲမလျှော့တတ်ပါ။

“ဒီနေ့ပဲ သွားချင်တာ”

“ကောင်းပြီလေ ကျောင်းကအပြန် ဝင်လိုက်တာပေါ့”

“ကိုကောင်းမင်းရော အားရဲ့ လား၊ နုံ့သာကကြိုလည်း မပြောထား တော့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က ကျောင်းကကိစ္စပြီးရင် အိမ်ပြန်တာပဲ၊ ည နေကျမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ခဏထိုင်တာ၊ ပြီးရင် ညစာစား၊ တီဗွီလေး ဘာလေးကြည့်အပြင်ထွက်လည်း မကြာပါဘူး... ပြန်လာရင် အိပ်ရာဝင်၊ မနက်စောစောပြန်ထ...ခြံထဲက အပင်တွေ ရေလောင်း... ပြုစုပေါ့ဗျာ... ထူးထူးခြားခြားအလုပ်ရှုပ်တာ မရှိပါဘူး”

ကောင်းမင်းက သူ့ဘဝမှာ မိဘမောင်နှမတို့ နှင့်သာ အချိန်ကုန်ပြီး တခြားကိစ္စ အချိန်ပေးရတာ မရှိကြောင်း သွယ်ဝိုက်ကာ ပြောလိုက်ပါ သည် ။

နုံ့သာက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးရင်း

“သိပါတယ်... သူ့ကို တစ်နေ့တာ ပရိုဂရမ်တွေ ရေရွတ်ခိုင်းတာကျ နေတာပဲ”

“သိစေချင်လို့ ပေါ့ဗျာ”

ဘာလို့ သိစေချင်တာလည်း ဆက်မမေးရဲပါ။

ရွှန်းရီတောက်ပနေသော သူ့မျက်လုံးတွေက နံ့သာမေးဖို့ မလိုအောင်
ဖြေဆိုနှင့်ပြီးသားပဲလေ။

နံ့သာက ဇွန်းလေးနှင့်ကော်ဖီပန်းကန်ထဲ စွတ်မွှေနေမိသည် ။

သူကြည့်တာကို နံ့သာ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်လို့ အစောပိုင်းက ထင်မိတာ
မှားတာပဲ။

သူ့မျက်လုံးတွေက နံ့သာကို ရင်တုန်လှိုက်ဖိုစေနိုင်တာ အမှန်ပင်။

“ကော်ဖီတစ်ခွတည်း ရရဲ့ လား၊ တစ်ခွခွစားဦးလေ...ကော်ပြန့်ကြော်
ရတယ်၊ ကျွန်တော် မှာ လိုက်မယ်နော်”

သူက ကော်ပြန့်တစ်ပွဲမှာ သည် ။

ပြီးတော့ နံ့သာတို့ နှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်မှန်းစားရင်း
စကားစမြည် ပြောနေမိကြသည် ။

သူနှင့်နံ့သာတွေ့ရင် အချိန်တွေက ဘယ်လိုကုန်သွားမှန်းမသိ...။

သူက နံ့သာတစ်ခွခွစားပြီးတိုင်း တစ်သူူးပေပါလေး အလိုက်သင့်ယူ
ပေးတတ်သည် ။

ပန်းကန်လုံးထဲ ရေနွေးမကုန်ခင် ပြန်ပြန်ဖြည့်ပေးတတ်သည် ။

အစည်းအဝေးခန်းတို့ ဘာတို့ မှာ နံ့သာအိုက်နေပြီဆို သူက နံ့သာအ
နီးက ပန်ကာကို အချိန်မီလာလာဖွင့်ပေးတတ်သည် ။

နံ့သာ အိုက်နေလည်း သူသိသည် ။ နံ့သာစိတ်ညစ်နေလည်း သူသိသ
ည် ။ နံ့သာ ရေဆာနေလျှင် သူအအေးမှာ ပေးပြီးသား၊ ဘာလိုအပ်နေမ
လဲ.... ဘာအခက်အခဲ ရှိသလဲ သူ အမြဲစောင့်ကြည့် နေတာလားဟု တစ်
ခါတစ်ခါ သူ့အကြောင်းတွေးမိရင် နံ့သာ အံ့သြနေမိသည် ။

သူ ဘယ်အချိန်ကစလို့ ... ဒီလို အသေးစိတ် လိုက်လျော့ဖြည့်ဆည်းခဲ့သလဲ။ ကိုယ်ကရော... ဘယ်အချိန်ကစလို့ ... သဘောတကျ ကြည်နူးလက်ခံမိခဲ့သလဲ။

“နံ့သာ... မိုးရွာ လာပြီ”

“ဟယ်တော့... ဟုတ်ပါရဲ့ ”

“ပိုသည်းလာရင် မိုးပက်မယ်ထင်တယ်၊ အထဲက စားပွဲကို ရွှေ့မလား”

ထီးအမိုးအောက်မှာ မို့ တော်ရုံမိုးဖွဲကတော့လုံပါသည် ။

နံ့သာက ခေါင်းလေးယမ်းပြီး...

“ဟင့်အင်း...မဝင်ချင်ပါဘူး... ဒီမှာ ပဲ ကောင်းတယ်”

“သဘောပဲဗျာ... မိုးစိုမှာ စိုးလို့ ပါ”

“စိုပစေ”

သဲပြင်ပေါ် မိုးတပေါက်ပေါက်ကျလာတာကို နံ့သာ ငုံ့ကြည့်မိသည် ။

သူပြောသလိုပဲ ကြာတော့ မိုးမှုန်လေးတွေ ပက်စင်သည် ။

နံ့သာက သူ့ခြေထောက်ကို သဲမှုန်တွေကပ်မှာ စိုး၍ စားပွဲအောက်က တန်းကလေးပေါ် ဖျတ်ခနဲတင်သည် ။

နဂိုရှိနှင့်သော ကောင်းမင်းခြေထောက်နှင့်ထိတွေ့သွားသဖြင့်...

“ဆောရီး”

“ရပါတယ်ကွာ”

တက်နင်းမိလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး နံ့သာရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်က ပန်း

ကလေးတစ်ပွင့်လို ယုယချင်သူပါ။ အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားရသူပါ...။

သူတို့ သည် မိုးစက်များ အောက်က ထီးအမိုးထဲ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်နေမိကြသည် ။

ရင်ထဲကိုယ်စီ အချစ်ခံစားမှုတို့ ဖြစ်ထွန်းလာသည် ။ သို့သော် တစ်ယောက်က မျိုသိပ်ထိန်း ချုပ်ထားသည် ။ နောက်တစ်ယောက်က သိုဝှက်သိမ်းဆည်းထားသည် ။

ရင်ထဲက အချစ်ကို ရင်ထဲမှာ ပဲ ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးစေသည် ။

မသိချင်ယောင် ဆောင်နေမိကြ၏။

သို့ပေမဲ့ အချစ်ဆိုသောအရာ၌ မမြင်ရသော တန်ခိုးသတ္တိထူးများ ရှိတာကိုတော့ သူတို့ ကောင်းစွာ မသိသေးပါ။

“မိုးက တိတ်ပါတော့မလား၊ ကိုကောင်း...”

“မသိဘူးလေ...ကိုယ် ပိုက်ဆံသွားရှင်း လိုက်ဦးမယ်”

သူက စီးကရက်ဝယ်ချင်တာနှင့် ကောင်တာထိ သွားရှင်းလိုက်သည်

။

ပြီးတော့ နံ့သာတို့ နှစ်ယောက် ကားဆီလျှောက်ခဲ့ကြ၏။

ကားပေါ်ရောက်ပြီး ခဏအကြာမှာ မိုးကဖွဲသွားသည် ။

သို့ပေမဲ့ ရေသုတ်တံခလုတ်ကို ဖွင့်ထားရဆဲပါ။

ကောင်းမင်းသည် နံ့သာကို အားနာသောကြောင့် ကားထဲ၌ စီးကရက်မသောက်ရဲ။

နံ့သာက သူ့အမူအရာကို မကြည့်ပဲနှင့်...

“စီးကရက်သောက်ချင်လည်း သောက်ပါနော် တကယ်”

“အဟား...ကိုယ်က ဒီတစ်ခုထဲ ကြိုက်တာပါကွာ”

“အမယ်...နောက်ထပ်ဘာတွေ ကြိုက်ချင်သေးလို့ လဲ”

မျက်မှောင်လေးကုပ်၍ သူ့ဘက်စောင်းငဲ့မာန်မဲလိုက်ပုံက သက်ဆိုင်သူ အိမ်ရှင်မလေးနှင့် တူသည်။

ကောင်းမင်း နှုတ်ခမ်းတွေ ကြည်နူးစွာပြုံးလာမိကာ...

“ဟုတ်ကဲ့...နောက်ထပ် ဘာမှ မကြိုက်ပါဘူး... စိတ်လည်း မဝင်စားပါဘူးဗျာ... ဝါသနာလည်း မပါဘူး၊ စိတ်ချ... ဘီယာတောင် တစ်ခါတလေလောက်ပဲ သောက်ဖြစ်တာ...”

ဟောတော့... နို့သကာ ဘာတွေပြောမိလို့ သူက ဘာတွေဖြေရှင်းပါလိမ့်...။

နို့သတို့ နှစ်ယောက်ကြားက အစိမ်းရောင် တံတိုင်းတစ်ခုက ပြိုပျက်လှပြီ... နောက်ထပ် ဘယ်အထိ ကာဆီးထားနိုင်တော့မလဲ... မသေချာလှပါ။

နို့သရင်ထဲ ခပ်နွေးနွေး ခုန်ပေါက်လှုပ်ရှားလာသည်။

သူကလည်း လက်ကို နောက်ဖက်ယှက် ခေါင်းမှိုထားရင်း နို့သကို မမှိုတ်မသုန်ကြည့် နေသည်။

နို့သတို့ နှစ်ဦးကြားမှာ တစ်စုံတရာရှိနေလေပြီ။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာကို အချစ်ဟု ခေါ်မည်လား။

နို့သ မတွေ့ရဲသေးပါ။

အချစ်ဆိုတဲ့ အရာဟာ သူမနှင့် စိမ်းသက်နေသေးသည် မဟုတ်လား

ပုတီး(လည်ဆွဲ) ပြပွဲ ခင်းကျင်းထားရာ ခန်းမထဲရောက်တော့ သူမ တို့ ကို စာစောင်လေးတွေ ဝေငှသည် ။

ပြပွဲက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည် ။

ခေတ်အဆက်ဆက် ရိုးရာပုတီးအမျိုးမျိုးကို ဒီအတိုင်း ချိန်ဆွဲပြသ ထားတာမျိုးမဟုတ်။

အနုပညာဆန်ဆန် ခင်းကျင်းဆင်ယင်ထားတာ။

ကောင်းမင်းနှင့်နံ့သာက ပြကွက်တစ်ခုစီကို စိတ်ပါလက်ပါ လေ့လာကြည့်ရှုသည် ။

“လှလိုက်တာနော်... ချစ်စရာလေး”

ဆွဲခြင်းလေးပေါ်မှာ ၊ ကရားအိုးလေးပေါ်မှာ ပုတီးတွေ တွဲရရွဲကျနေ ပုံက ဆွဲဆောင်မှုရှိ လှသည် ။

နံ့သာကတော့ မိန်းကလေးပီပီ ပိုမိုသဘောကျ မိတာအမှန်။ ပိုးဖဲ သားပေါ်က ပန်းအိုးပေါ်က ပုတီးလေးတွေကို သေချာကြည့်သည် ။

သူမက အစကတည်းက ပုလဲပုတီးကို သိပ်ကြိုက်တာ။

ဒီမှာ တော့ ခရုပုတီးတွေ၊ ရိုးရာပုတီး၊ အဆန်းအပြားတွေပါ တွေ့ရ သည် ။

ကြွေထည်၊ မြေထည်၊ သစ်သားထည်လေးတွေပေါ်မှာ ... ပန်းပုရုပ် တွေပေါ်မှာ အလှဆင်ထားတာ ငေးမောချင်စရာ။

ချင်းရိုးရာပြကွက်မှာ ရှေးတုန်းက ဝက်စွယ်ပုတီးကို ရှားပါးစွာတွေ့ ရသည် ။

ပြီးတော့ ထူးဆန်းသည် မှာ မျောက်ခေါင်းပုတီး။

ကိုကောင်းက သူမကို အဲဒါဆွဲချင်လားဟု တိုးတိုးဖွဖွ စ နေသေးသည်။

နံ့သာသည် ကိုကောင်းနှင့်အတူ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရတာ မမောပန်း.. မငြီးငွေ့နိုင်။

သူမနံ့ဘေးမှာ ကိုကောင်းရှိနေလျှင် လေကကြီးက သူမအတွက် အမြဲတမ်းလှပစိုပြေနေ တာကိုတော့ စေ့စေ့ငုငု သဘောမပေါက်သေးပါ။

နောင်တချိန်မှာ တော့...။

*

နံ့သာက ငွေဖလားလေးပိုက်၍ သူ့တပည့်မလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အခန်းထဲက ထွက်လာသည်။

ပြီးတော့ ကော်ရစ်ဒါအတိုင်း တဖျပ်ဖျပ်လျှောက်လာကာလှေကားပေါ်တက်မည် ရည်ရွယ်၏။

“နံ့သာ”

ကိုကောင်းမင်း ခေါ်သံကြားတော့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာတွေ အလုပ်ရှုပ်နေတာလဲ...”

“ပန်းအိုး ပြင်ပေးဖို့ လေ”

ခုတလော နံ့သာတို့ ဌာနမှာ အာစရိယပူဇော်ပွဲအတွက် လှုပ်ရှားနေကြသည် မဟုတ်လား။

နံ့သာက အခမ်းအနားမှာ သုံးဖို့ ပန်းအလှပြင်ပေးဖို့ တာဝန်ယူထား
သည် လေ။

သူမက အဲလိုပန်းအိုးထိုးတာ၊ အလှဆင်တာတွေ ဝါသနာပါသည် ။

“မောနေပြီလား”

အပေါ်နှင့်အောက် ဆင်းလိုက်တက်လိုက်သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ
တွေ့တာမို့ ကောင်းမင်းက ဂရုဏာသက်စွာ မေးလိုက်တာပါ။

သူမ နဖူးစပ်မှာ ချွေးကလေးတွေပင် စို့လို့ နေသည် မဟုတ်လား။

“မမောပါဘူး”

ကောင်းမလေးတွေက နံ့သာဆီက ငွေဖလားယူပြီး
အပေါ်တက်နှင့်ကြ၏။

“အအေးတစ်ခုခု သွားသောက်မလား... ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ်အပေါ် ပို့ခို
င်းလိုက်မယ်”

“ရပါတယ်... နံ့သာပြန်ဆင်းခဲ့မှာ ပေါ့...”

ပင်ပန်းသော်လည်း နံ့သာပုံစံလေးက တက်တက်ကြွကြွပင်။

နှုတ်ခမ်းလေးမှာ လည်း အပြုံးနုနုနှင့်....။

“ဒါဖြင့် ကိုယ် ဒီကစောင့်နေမယ်”

နံ့သာက ခေါင်းညိတ်သည် ။

ပြီးတော့ အပေါ်တက်သွားသည် ။

သခွားရောင် အရိပ်ကလေးကို ကောင်းမင်း လိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

သူမကလည်း လှေကားတစ်ဝက်ရောက်တော့တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြ

ည့်သည်။ ။

မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ နှစ်ယောက်သား ရှက်အမ်းသွားပြီးမှ ပြိုင်တူ
အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိသည်။ ။

ထို့နောက် နံ့သာက လှေကားတစ်ထပ်ချင်း
သွက်သွက်လှမ်းတက်သွားသည်။ ။

ကောင်းမင်းဇော်က လက်ပိုက်ကျန်ရစ်၏။

ကိုကောင်းစောင့်နေသဖြင့် နံ့သာသွေးက ကောင်မလေးတွေကို မှာ
စရာရှိတာ မှာ ကြား စီစဉ်ပေးခဲ့ပြီး အောက်သို့ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက် ကင်နီတင်းရှိရာလျှောက် လာပြီး ဗန်ဒါပင်အောက်ကစား
ပွဲမှာ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ။

လေပြေညှင်းလေး တိုက်ခတ်နေသဖြင့် နံ့သာလန်းဆန်းအမောပြေ
သွားသည်။ ။

သူက သောက်နေကျအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ချိုပေါ့ပဲ သောက်သည်။ ။
နံ့သာကတော့ ဆန်းကစ်။

သူမတို့ ထိုင်နေပြီး ဘယ်လောက်မှ မကြာသေး၊ ကင်နီတင်းထဲကို
ဌာနကဆရာ၊ ဆရာမ အုပ်စုဝင်လာကြသည်။ ။

“ဟေ့... ဟိုနှစ်ယောက်၊ ကိုယ်တို့ တောင် မစောင့်ပဲ လစ်ထွက်လာတယ်ပေါ့”

မမဖြူက လက်ညှိုးတထောင်ထောင်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော စတင်
လိုက်သည်။ ။

“ဘယ်ရမလဲကွာ... အချိန်မီလိုက်လာတာပေါ့”

“နံ့သာ လှမ်းကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ မမဖြူတို့ ကို မတွေ့တာပါနော်”

“ဟုတ်လို့ လား”

သူတို့ ဝိုင်းမှာ စားပွဲနှစ်လုံးဆက်ပြီး ထမင်းပေါင်းမှာ ကြ၊
ကြာဇံကြော်မှာ ကြ၊ လက်ဖက်သုပ်မှာ ကြနှင့် အခုမှ ပျော်ပျော်ပါးပါး
စိုပြေသွားရပါသည်။ ။

“နံ့သာရေ... အာစရိယပူဇော်ပွဲမှာ တို့ ရွေးထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ပုဝါနဲ့ က
သိပ်မလိုက်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ပုဝါအသစ်သွားဝယ်ရအောင် လိုက်
ပို့ပေးဦးနော်”

နံ့သာက ကားမောင်းကျွမ်းကျင်သဖြင့် တစ်နေရာရာသွားစရာရှိလျှင်
နံ့သာကိုသာအားကိုး ကြသည်။ ။

ကောင်းမင်းကတော့ နံ့သာပင်ပန်းမှာ ကိုမကြည့်ရက်ပါ...

“မမမော်ကလည်း ဗျာ၊ ပုဝါအရောင်မတူတော့ ဘာဖြစ်သေးလဲဗျ...ပို
တောင် ဖက်ရှင် ဖြစ်သေးတယ်...”

“အမယ်မယ်၊ ကြားကြတယ်နော်၊ သူက နံ့သာကို ခေါ်သွားမှာ စိုးလို့
ဟေ့...မရဘူးနော်... စိတ်မချရင် ရှင်ပါလိုက်ခဲ့... ဒါပဲ”

“ဟာဗျာ... ခင်ဗျားတို့ က လုပ်ပြီ”

ကောင်းမင်းက နံ့သာ မျက်နှာလေးမရဲတရဲကြည့်ကာ အားနာထူပူ
သွားရပါသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ခါ မြောင်ကြီး စတာ တော်တော်ဆိုးသည်။ ။

နံ့သာသွေးက နားလည်မှုရှိလို့ ... သဘောထားကြီးလို့ သာ တော်ပါ
သေးသည်။ ။

ယခုလည်း ဘာမှ မဖြစ်သလို ပြုံးရယ်ကာနေသည် ။

ကောင်းမင်းမှာ သက်ပြင်းခိုးရှိက်ရပါသည် ။

ဒီဝိုင်းမှာ ကြာကြာဆက်ထိုင်နေဖို့ သူ စိတ်ကျဉ်းကြပ်လှသည် ။ နံ့သာ အနေခက်မှာ လည်း စိုးပါသည် ။

ထို့ကြောင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးတာနှင့်

“ကျွန်တော် အတန်းရှိသေးတယ်ဗျာ၊ လစ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဟဲ့... ဟုတ်ရဲ့ လား၊ ငါတို့ လာရှုတ်လို့ ထင်တယ်... ဟင်း...ဟင်း”

ဦးအေးမောင်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်ကာ ပြုံးတုံ့တုံနှင့်။

ဒီလူတွေနှင့် အတူတူနေရတာ မလွယ်။

ကောင်းမင်းက နေရာမှ ထရင်း... နံ့သာနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့...

“ဒီနေ့ သီချင်းတိုက်စရာ ရှိသေးလား”

ခပ်တိုးတိုး မေးမိသည် ။

“အင်း...ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင်... ကိုယ်လာခဲ့မယ်နော်”

နံ့သာနှင့် ခပ်ကြာကြာစကားပြောကာ နေချင်ပေမယ့် သူ ကျောခိုင်းခဲ့ရပါသည် ။

နံ့သာရယ်... လူဆိုတာ အခြေအနေ၊ အချိန်အခါကိုကြည့်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။

နံ့သာနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကိုယ်တစ်ခုခုလွဲမှားမှာ ၊ တစ်ခုခုဆို အရှက်ကွဲမှာ ကိုယ်ကြောက် မိတယ်။

အဲဒါထက် ပိုကြောက်တာကတော့ ကိုယ် အသည်းကွဲမှာ ကိုပဲ နို့သာ
ရယ်။

*